

For Hjemmet.

Et Tidsskrift for nyttig og underholdende Læsning.

Den Nærg.

1871.

8de Hefte.

Fornaarsmorgenen.

(Af W. Landstad.)

Morgenrøden just forsvinder bleg,
Solen stiger op bag Ostens Høie.
Her i Lunden under gammel Eg,
Alt! hvad Nydelse for Aand og Drie!
Jorden, klædt i Vaarens skønne Dragt,
Staar en Brud saa glad for Herrens Alter,
Bly og bevende i navnløs Farvepragt.
Hør! nu røres der et deiligst Psalter.

Lystig synger Fuglen i sit Krat,
Flyver om og titter til sit Nede.
Øjogen galer; Leiet har forladt
Sommerens Herold for nu til Glæde
At opbyde Skovens muntre Flok.
Lærkens Toner høit i Luften klinge,
Jordens Laf og Pris er den ei nok,
Simlen nær vil den sin Lovsang bringe.

Kvæget græsser paa den grønne Dalg,
Lammet hopper glad omkring sin Hyrde,
Myren under Græssets Buegang
Slæber slink og fro sin tunge Byrde.

Alt er travet Virksomhed og Lyft,
Og al Lyft til Herrens Pris og Ære.
Menneske! maa Vaaren i dit Bryst
Si en stor og trostfuld Tante være?

Glad jeg ser i Alt Beviser paa,
Gud! Din underbare Kraft og Naade.
Klart jeg ser dem i det mindste Straa;
Men om Vaaren dog saa overmaade
Varmt af Tak til Dig mit Hjerte slaar
Kængssens Vinger ud imod det Høie.
Dybt udi mit Bryst Du skrevet staar,
Dybt udi Naturen for mit Die.

Fru Roths Brudreise.

(Efter det Engelske.)

Der var sagt Farvel; Bognen vendte tilbage med Foreldrene til deres Hjem i West Fourteenth Street, og Spencer Roth kjørte ud af New York en Juni-Aften i en Sove-Waggon paa Hudsonbanen, medens hans nygifte Brud sad ved hans Side.

Der perlede endnu nogle milde Taarer i den smukke, unge Kvindes Dine, der for saa Limer siden var Frøken Effie St. John, nu derimod Fru Spencer Roth. Meget lykkelig var den lille Kone, der sad ved Siden af den ædle Mand, som hun havde skjenket sit Hjertes fulde Kjærlighed, og de saa Taarer udsprang kun fra datterlige Høleser, da der ikke var Grund til alvorlig Sorg, hvilket Effie ogsaa godt vidste. Denne

Bryllupstur skulde kun være i to Maaneder, hvorefter de Nygifte vilde vende tilbage til New York og bo ganske nær ved det faderlige Hus. Først skulde de imidlertid i tre til fire Uger besøge sine Venner i forskellige vestlige Byer, og i Slutningen af Juli havde de isinde at be- reise den smukke, luftige Egn omkring Lake Superior eller Dvre-Søen. Spencer Roth havde tilbragt nogle Somre der og glædede sig nu til at vise sin Kone de mange Steder, som han havde beskrevet for hende — den deilige, vidtstrakte Sø, de øde, men smukke Bjergkæder, som Menneske- fødder aldrig havde betraadt, de maleriske Byer paa Siderne af de stobklædte Høie.

"Og skal jeg virkelig se vilde Sn-

dianere?" spurgte den unge Kone med barnlig Interesse.

"Svor vilde de Indianere, som du faar at se, ville være, beror paa Tilfældet", var Svaret. "De Indianere, som Rejsende i Almindelighed møde, have et vist Anstrøg af Civilisation; men muli. ens bliver det os forundt at støde paa nogle rigtige Vilde."

"Det haaber jeg. De skulle være meget overtroisse og have mange forunderlige Skikke. Tilbede de endnu Afguder?"

"Ja, i mange Tilfælde tilbede de Svre-Søen, og i sine Wigwamer have de ordentlige Afgudsbilleder, tagne fra Søens Bænder, smaa Stykker "dannet" Kobber, som de kalde det; andre Stammer holde sig til den mere almindelige indianske Overtro angaaende "den store Land" og "Landelandet." Den Sommer, da jeg var der sidst, saa jeg et indiansk Ligfølge, der begravede den døde Mand's Klæder med ham og dræbte hans Hund paa hans Grav, for at han ikke skulde være uden Ledfølge paa sin lange Rejse til Landelandet."

Den første Maaned var meget lykkelig for de unge Folk; de bleve overalt, hvor de kom hen, modtagne paa den hjerteligste Maade, og da de i Slutningen af Juli forlode Chicago paa sin Tur opad Søerne, fulgte et halvt Dusin af deres Venner med dem.

Den lange Rejse paa Dampstibet var meget behagelig, da der om Dagen bestandig frembød sig en rig Afveksling af nye Scener, medens de smukke kjølige Aftener bleve anvendte til Dands og Spadsfereture i Maanedstid paa det rummelige Dæk. Den gode "Saturn" pløiede jævnt fremad

med en hel liden Menneffe verden fra alle Dele af de Forenede Stater, gjennem den store Michigan- og den yndige Huron-Sø, gjennem den lille, solklare St. Clair og tilsidst i Dage og Nætter gjennem den mægtige Svre-Sø med dens oceanagtige Udstrækning af blanke, kjølige Bænder.

Bed Portage Entry blev vore Venners Opmærksomhed henledet paa en Afdeling af Mestizer, der roede iland med et tykt Loug. Denne snævre Kanal kan kun befares af Dampstibene med den hyderste Forsigtighed, da den bestandig snor sig i en Række af korte Bugtninger, hvorigjennem et stort Dampstib vanskeligt kan bevæge sig. Det er kun ved at bringe et Loug iland og fæste det omkring Træstammer eller andre Gjenstande, at Skibet med Møie kan drages fremad.

De omtalte Mestizer, der bemandede den Baad, som førte det nødvendige Loug, vare Alle kraftige Mænd; men deres Ansigt bare Præget af Dumhed paa en eneste Undtagelse nær. Denne var en fortræffelig Udgave af en civiliseret Chippewa-Indianer, smidig, mørk og mustelstærk som de Andre og med to store, sorte Dine, der stinnede som en Panthers. Han bar ingen Hat, og hans lange, mørke Haar blæste om hans Bænder med malerisk Virkning, medens han sad i Baaden med den største Alare eller sprang iland med Louget og fastgjorde det med en vidunderlig Behændighed.

"En smuk Karl", udbrod Hr. Noth, der længe havde siddet og betragtet ham; "men hvis jeg ikke tager fejl, er der lidt for meget Bild-

skab i hans Dine til fuldkommen Subordination".

Næste Dag sad Hr. og Fru Roth paa det øverste Dæk, medens de beundrede den smukke Udsigt over de glimrende Blande med Isle Koyales maleriske Kyster i Baggrunden. Pludselig hørte de en heftig Drdstrid lige under sig, og Fru Roth løb hen og kigede forskrækket ned gennem Lugerne.

"Hvad er der iveien?" spurgte Spencer Roth, idet han steg ned, fulgt af sin lille Kone, som vel var meget angst, men dog følte sig sikker, hvor hendes Mand var.

"Denne elendige Mestiz negter at lyftré", svarede anden Styrmand og pegede paa Indianeren, som de igaar vare blevne opmærksomme paa. "Sag befalede ham at skure dette Dæk; men han svarer, at det er rent nok. Men jeg skal lære ham".

Ved disse Drd vendte den rasende Styrmand sig pludselig mod Mestizen og rettede et frygteligt Slag mod ham med sin knyttede Haand. Dog med sit Faltelblik opdagede han hurtigt sin Modstanders Hensigt; han holdt netop en Kofst i Haanden, og idet han med en lynsnar behændig Bevægelse holdt den iveiret, faldt Slaget paa Skaflet, saa at Huden blev ligesom flaaet af Styrmandens Haand.

I et Anfald af Raseri rev denne sin lange Kniv ud af Skeden og styrkede hen imod Mestizen for at dræbe ham; men Roth, der var en kraftigbygget Mand, greb roligt Styrmandens Arm og holdt ham tilbage, medens Effie løb hen mod den forbausede Mestiz med en beskyttende Bevægelse.

I dette Dieblit viste den godmodige Kaptein, Jack Laurence, sit runde Ansigt og befalede Styrmanden at gemme sin Kniv, og denne Drd blev adlydt tvært.

"Er du igjen ifærd med dine gamle Streger, Sam?" spurgte Kapteinen og vendte sig mod Mestizen.

"Slem Styrmand", svarede Sam. "Lader mig arbejde til ingen Nytte. Dækket gaansse rent—se. Arbeidet meget—oppe hele Natten".

"Det er gaansse rigtigt, Sam; men vi kunne umuligt bruge Mænd, der ikke ville adlyde, det har jeg sagt dig før. Vi maa sætte dig iland ved Ontonagon".

Herved gif Kapteinen sin Bei.

"Nu, du røde Kneegt, ere vi da kvit", sagde Styrmanden.

Mestizen svarede kun med et eneste foragteligt Blik; men det virkede ligesom Ild, der bliver holdt til Krudt.

"Hvad mener du med det Blik, du—? Jeg skal nok tæmme dig, kan du tro. Sackson, hent Haandjernene!"

"Hr. Jones, det synes at være en unødvendig Grusomhed", sagde Roth til Styrmanden. "Jeg vil indestaa for denne Mand's gode Opførsel under det Øvrige af vor Tur".

Mestizens sorte Dine glødede som Ild, medens de ufravendt betragtede Ægteparret.

"Bland Dem ikke i mine Sager", svarede Styrmanden mut og befalede Sackson, der nu var kommen tilbage, at lægge Haandjernene paa Sam, som til Alles Forbauselse ingen Modstand gjorde, men roligt rakte Hænderne frem med endnu et

bittert, foragteligt Blik til den rasede Styrmand, der befalede, at han skulde indespærres i Agterdelen af Skibet.

Noth og hans Kone vendte tilbage til det øverste Dæk, og en halv Time senere opsogte Effie den godmodige Kaptein Jack Laurence, der altid viste en vis Beundring for hende.

"Jeg vil gjøre Alt for at behage Dem", sagde han ridderligt, da hun bad ham at befri Fangen.

Derpaa gik han ned og løste med egne Hænder Sam, der stirrede paa Effie, da han saa hende bagved Kapteinen. Han kastede sit lange Haar tilbage og satte sig paa en Kasse.

"Nu vil du jo være rolig", sagde Effie. "Jeg er bedrøvet over, at du skal sættes iland, men kan ikke hindre det. Strid nu ikke mere, jeg heder dig".

Hun lagde et Guldstykke i hans Haand, medens han stirrede paa hende, paa hendes Ansigt, hendes Hænder, Fødder og hele Figur, som om han vilde indpræge hver enkelt Del i sin Sukommelse.

Det var sent om Aftenen, da "Saturn" naaede Ontonagon. Lamperne bleve tændte, og som det ofte ske, blev der foranstaltet en liden Dands.

Nogle af Passagererne fik Lyst til at komme iland, og endssjønt Vølgerne gik temmelig høit, begav dog et lidet Selskab, hvoriblandt Hr. og Fru Noth, sig modig paa Veien i en rummelig Baad. De naaede lykkeligt Kysten, og efter et Par Timers Ophold beredte de sig til at vende tilbage; men da de naaede Baaden, opdagede en af Damerne,

at hun havde mistet en Diamantbrystnaal, og mente, at hun havde tabt den i Ventesalen i Hotellet. Alle vare sprungne ned i Baaden med Udtagelse af Spencer Noth, der øieblikkelig tilbød sig at gaa hen for at søge efter den. Jones, som Noth havde fornærmet ved at blande sig i den omtalte Sag med Mestizen, styrede netop Baaden, og idet han stødte den fra Land, erklærede han, at han ikke vilde vente længer.

Forgjæves bad Effie ham indstændigt om at tage hendes Mand med. Han erklærede, at de senere vilde hente ham tilligmed endel Proviant; men nu vare de nødte til at skynde sig for at undgaa en Storm.

Det viste sig snart, at Styrmanden havde Ret. Et pludseligt Windstød traf Fartøiet, der endnu et Øieblik for tappert hen over de skummende Bølger; men i det næste blev det kastet om, og dets kostbare Ladning kastedes ned i de dybe, kolde Bønde.

Vel havde Effie, der var opdragen i en Skole ved Hudsonsfloden, lært at svømme; men i denne vildt oprørte Sø med dens isnende Kulde var hendes ringe Styrke snart udtømt. Kun et eneste Blik paa de klare Lys fra Skibet, der blinkede langt borte, kun et eneste sagte: "Gudnat, min Elskede!"—da hun tænkte paa sin Mand, der Gud være lovet, var sikker—saa luffedes hendes Dine i Udmattelse og For-glemmelse.

Ei Sjæle gik bort fra Jorden i den Time.

Smidkærlig var Noth vendt til.

bage til Kysten og fandt, at Baaden var borte.

Nogle Mænd stode dernede for at passe paa endel Levnetsmidler, der skulde føres ud til Dampskibet, og de fortalte Noth om Zones Opførsel, men forsikrede tillige, at Baaden strax vilde komme tilbage efter ham og Provianten. Mestizen Sam, der efter Bestemmelsen var bleven landsat her, sluttede sig nu til Gruppen, som ventede i ængstelig Tausshed, men uden at kunne opdage nogen Baad. Stormen blev bestandig voldsommere; Regnen strømmede ned, og tilsidst maatte de søge Ly i Sotellet.

Efterhaanden lagde Stormen sig noget, og ved første Daggry sendte Kaptein Laurence en ny Baad iland. Spencer Noth havde allerede staaet der længe i den forferdeligste Angst.

"Er—er Altting rigtigt?" raabte han til Styrmanden.

"Jeg frygter nei, Sir".

"Det Selskab, der tog bort i Baaden igaar Aftes—"udbrød han ivrigt.

"Ikke en Sjæl af dem er seet, Sir. Der kom ingen Baad tilbage".

"O, min Gud!"

I tre Dage laa "Saturn" ved Ontonagon, og de Forulykkedes Lig bleve efterhaanden fundne, kun Fru Noths savnedes endnu ved Slutningen af den tredie Dag.

"Imorgen tidligt skulle vi seile tilbage, Sr. Noth", sagde Kapteinen. "Lager De med os?"

"Eilvisse ikke. Jeg bliver for det Første ved Ontonagon", svarede han. Mestizen Sam viste sig en halv

Time senere ombord paa "Saturn", idet han spurgte efter Sr. Noth.

"Kom med Sam", sagde han. "Finde lille Kone lidt efter lidt".

Et eneste Blik paa hans Dine overbeviste Offies Mand om, at der var Haab i den Retning. Samme Nat gik han iland med sit Reise-gods, og næste Morgen tidligt begav han sig paa Wei under Mestizens Ledelse. Sam forklarede, at han var født og opdragen i en indiansk Landsby tætved Ontonagon ved Threa Flint Floden, og at han kjendte hele Egnen deromkring. Medens han streifede omkring i Nabolaget for muligens at opdage Noget, havde han truffet paa en forladt Wigwam, som tilhorte Rød-Pil, en bekjendt Chippewa-Høvding. Af enkelte Spor, som han opdagede der, var han falden paa, at Rød-Pil paa en hemmelighedsfuld Maade maatte have frelst den druknende Effie og have ført hende op ad Threa Flint Floden, hvor han tidligere havde skjult stjaalne Sager. Den forladte Wigwam laa saaledes, at den næsten var utilgængelig fra Landsiden, hvorfor de To roede derhen i en Kano, og Sam viste nu Noth et svagt Indtryk i Sandet.

"Det hvid Kvindes Fod", sagde han. "Jeg kjender den".

Men det var ikke Alt. Han hentedede de omhyggeligt gjemte Levninger af en kopt Lag og bemærkede, idet han viste det til Noth:

"Lille Kvinde bide det og kastet det bort. Stor Indianer bide aldrig saaledes—tage det Gele i en Mundsfuld".

"Lad os ikke spille nogen Tid, Sam", sagde Noth, der nu haabede,

at Effie virkelig var ilibe, men frygtede for det Øvrige.

De sprang igjen ned i Kanoen og roede til Threa Flint Landskbyen, hvor de endelig med megen Møie erfarede, at Rød-Pil var bleven seet der Natten iforveien ved en Begravelse.

De tvivlede ikke mere om, at de vare paa rette Spor; men Spørgsmaalet var nu kun, hvor han havde skjult sit Bytte.

Sam erklærede det for sikrest at undersøge de nærmeste Flodkyster; men naar de vovede sig ud om Dagen, vilde de sikkert bortskræmme den snedige Rød-Pil, hvorfor de besluttede at vente, indtil Mørket var brudt frem. Nu først kunde de dristigere bevæge sig paa Vandet, og nogle faa Nareslag bragte dem midt ud paa Strømmen. Pludselig talte Sam:

"Ser Lys".

"Hvor?" spurgte Noth.

"Der", og han pegede hen mod den taagede Kyst.

"Jeg kan Intet se", gjentog Noth.

Men Mestizens Dine vare skarper.

"Lys der", sagde han. "Rød-Pil der. Til ham".

Med forsigtige Nareslag nærmede de sig Kysten; men først da Kanoen sagte strabede mod Sandet, kunde Kjøbstadsbeoerens uovede Dine opdage et svagt Skin mellem de tætte Træer.

"Tag Støvlerne af", hviskede Sam tæt ved Noths Øre.

Derpaa trak de lydløst Kanoen iland og krøb langsomt hen mod Kysten. Det var Stunnet af en Ild i en Birkebarf-Bigwam. En lav Nabning foran tillod Noth at se dette, og snart opdagede hans Dine,

der stræbte at gennemtrænge Mørket, endnu Mere: den stakkels Effie, der med et meget blegt Ansigt laa sovende paa et Teppe, og en stor Indianer, som røg sin Pipe ved Siden af hende.

Indianeren hørte Noget—et Andedraet—et Godtrin. Han lagde langsomt sin Pipe ned og lyttede.

"Pludselig stod Spencer Noth med et heftigt Spring i Wigwamen; Rød-Pil sprang op med et gennemtrængende Søl og styrtede hen mod sin Fiende, men kun for at føle sin kobberfarvede Nakke greben af en Jernhaand, der løftede ham op og voldsomt kastede ham tilside.

Da Noth vendte sig om for at tage sin Kone i sine Arme, samlede Indianeren sig sammen til et andet Spring; men han blev standset af Mestizen, der holdt en Pistol i Haanden.

"Rød-Pil, læg dig ned igjen. Vær stille", sagde Sam.

Da Effie følte sin Mands ømme Kys, aabnede hun Dine, fæstede dem et Dieblis paa hans Ansigt og luffede dem derpaa igjen uden at sige et Ord, idet hun blot drog ham ned i sine Arme.

"Effie, du har lidt saameget. Du er syg".

"Ja, men nu er du kommen", var hendes Svar, medens en usigelig Tilfredshed udslettede ethvert Spor af Smerte i hendes Ansigt.

Vi behøve ikke at fortælle, hvorledes de i Sikkerhed vendte tilbage til Ontonagon, hvorledes Sam blev rigeligt belønnet, hvorledes Effies Kræfter vendte tilbage, og det lykkelige Par reiste hjem igjen til New York; men Fru Noth har endnu sin Historie at fortælle. Det vil let

kunne forstaaes, at hun i nogle Maaneder vakte megen Opsigt i en vid Kreds, og at hun ofte maatte meddele sine Hændelser. Vi ville prøve paa saavidt muligt at gjengive hendes egne Ord:

"Da jeg igjen kom til Bevidsthed, befandt jeg mig i en lav Wigwam, alene med en frempestor Indianer, der, som Spencer siger, hører til Chippewa-Stammen. Han sad ved Siden af mig med Benene overkors og røg sin Pipe.

Først troede jeg, at jeg drømte, og sølte mig halvt forvirret. Det var endnu Nat og Lyset i Wigwamen kun svagt. Jeg trykkede Hænderne mod mine Dine og saa mig igjen omkring, idet jeg vedblev at stirre paa det affyrlige, kobberfarvede Ansigt; der bøjede sig hen imod mig, paa Birketaget over mit Hoved, paa Fissenettene i Hjørnet og de indianiske Baaben, der hang paa Bæggene. Tilslidst erindrede jeg Turen i Baaden, Stormen, Fartøiets Kantren, mit Forsøg paa at svømme og min Afmagt.

Jeg reiste mig hurtigt op paa Albuen.

"Du bragte mig hertil", sagde jeg.

Han nikkede.

"Hvor er jeg?" spurgte jeg videre.

Jeg haabede at være saa nær ved Byen, at jeg kunde vende tilbage ved Daggry.

"Wigwam", gryntede Indianeren.

"Jeg ser det", sagde jeg, "men er jeg langt fra Ontonagon?"

"Lang Wei. Hundrede Mile. Ikke samme der".

"Du frelste mit Liv", sagde jeg, medens taknemmelige Taarer fyldte mine Dine. "Du vil blive godt belønnet, naar du har givet mig til-

bage til mine Venner. Men hvorledes kunde du frelse mig?"

"Rød-Pil lange Dine", svarede han. "Ser i Mørke. Hvide Kvinde flød. Rød-Pil ud i Kano. Bragt her".

Jeg begreb snart, at den Vilde havde isinde at føre mig bort fra mine Venner istedetfor til dem. Han sagde, at han ønskede en Kone, og at det store Vand gav ham mig. Alle mine Venner vare forgjæves, til Alt, hvad jeg sagde, svarede han kun: "Nu sove". Da jeg fandt, hvor unyttigt det var at tale, lagde jeg mig ned igjen og faldt hurtigt isøvn, da jeg var aldeles udmattet. Jeg vaagnede først ved, at Indianeren kaldte paa mig og befalede mig at staa op; hvilket jeg ogsaa strax gjorde. Jeg saa mig angstelig om og opdagede, at jeg var paa et vildt Sted, der til alle Sider var omgivet af høie Klipper undtagen mod Vandet. Indianeren gik ned til Kysten, hvor der laa en Bunke Fisk, som han diensynlig havde fanget, før jeg vaagnede. Han tog en stor Lax, som han skar over med nogle behændige Snit, hvorpaa han hastigt tændte en Ild, ved hvilken han kogte Fisken, og rev et stort Stykke af den, som han bød mig at spise. Jeg frygtede for at gøre ham vred, hvorfor jeg prøvede paa at nyde lidt og kastede saa det Overige bort. Saa snart Maaltidet var forbi, trak Indianeren sin Kano frem, som han havde skjult bag en fremspringende Klippe. Han befalede mig at stige ned, hvorpaa han med et behændigt Stød skjød den lille Baad langt ud paa det klare Vand.

Men af! tænkt Dem min Bevæ-

gæsse, da jeg ved at komme ud fra vort Skjulested pludselig saa "Saturn" ligge lige foran mig, men i temmelig stor Afstand, og Ontonagon bag den. Et Glimt af Haab for igjennem mig, og jeg sprang op med ivrig Glæde, blussende af Forventning.

"Du bringer mig tilbage?" raabte jeg og trykkede Hænderne mod mit bankende Hjerte.

Det eneste Svar, som han gav, var kun at ro hastigt bort i modsat Retning. Hvad jeg ytrede i dette forferdelige Dieblis, ved jeg neppe. Jeg strakte Hænderne ud mod Skibet, medens Daarerne strømmede ned ad mine Kinder. Sandshuligvis prøvede jeg paa at springe overbord; thi Indianeren tog mig haardt i Skulderen og kastede mig ned paa Bunden af Kanoen.

"Kvinde, lig stille!" raabte han. "Ikke svømme der. Dybt Vand. Se".

Jeg saa ned; thi ethvert Ord, som denne Mand ytrede, blev udtalt som en streng Befaling, og gjennem det klare Vand bemærkede jeg den stenede Bund, der skinnede dybt, dybt nede. Endelig kom vi til Mundingen af en liden Flod, der faldt ud i Søen, og Indianeren roede opad denne Strøm. Snart brugte han sin Klare, snart en lang Stang, indtil vi kom til et lidet Vandfald. Her lod han mig stige ud, tog med Lethed Kanoen paa sine Skuldre og stred raskest fremad, indtil vi naaede et Sted, hvor Floden atter flød jævnt. Her var Strømmen meget dybere og bredere, og Indianeren brugte igjen Klaren, indtil Floden tilsid sbredte sig ud til et Slags Sø. Kysterne vare lave og

sandede, og en mørk Skov strakte sig til alle Sider. Paa dette Sted laa tre uhyre Jordhøie, der hindrede mig i at se dybere ind i Skoven; men jeg bemærkede en let Røg, som steg op bagved Høiene, og formodede, at der maatte ligge en indianer Landsby. Dog standsede vi ikke her; men da han havde roet omtrent en Milsvæi længere, saa vi et mere aabent Sted paa Kysten, og her viste det sig, at vi skulde lande. Indianeren lod det lille Hartvi løbe ind paa Sandet, bød mig at stige ud, tog Kanoen paa Halsen og ilede ind i Skoven, medens han drev mig foran sig. Nogle saa Skridt bragte os til en Birkebarks-Wigwan, der syntes at have været længe ubeboet. Han pegede paa et Hjørne og befalede mig at lægge mig til at sove.

O, hvilken frygtelig lang, søvnløs Nat! Jeg kunde ikke falde isøvn, men hørte Indianeren snorke i den mørke Krog, hvor han laa. Da de første, svage Straaler af Dagslyset trængte ind i Wigwamen, var jeg endnu vaagen. Indianeren sov, og da mit Øie faldt paa den lange Kniv, som han bar i sit Belte, sølte jeg en forferdelig Fristelse til at gribe den og støde den i hans Hjerte. Hvor jeg nu er glad over, at han vaagne, før jeg begik den frygtelige Gjerning!

Det Meste af den Dag tilbragte Indianeren med at istandsætte Wigwamen med nye Stykker Bark og udbedre det Fiffenet, som han havde bragt med sig. Sent om Eftermiddagen kom han til mig og betragtede mig længe meget nøie, medens mit Hjerte bankede næsten hørligt. Tilsidst ytrede han to Ord: "Bliv

her!" gik derpaa ned til Kysten og roede bort i Kanoen.

Da jeg ikke længer kunde øine ham, havde jeg først kun en Følelse af Vættelse; men derpaa kom jeg til at tænke paa, hvor forladt jeg var, alene i den store Skov og i det snart indtrædende Mørke. Jeg vidste ikke, om han vilde komme tilbage eller ei; men jeg sagde til mig selv, at hvis han kom igjen, skulde han ikke mere finde mig der.

Men hvorhen skulde jeg gaa? Skovene vare dybe og mørke og bedækkede Landet helt ned til Kysten; men jeg var sikker paa, at der bag de besynderlige Høie, jeg havde seet, maatte ligge en indianisk Landsby. Jeg erindrede nu Alt, hvad Spencer havde fortalt mig om Indianerne ved Dvre-Søen—hvoreledes de nærede en dødelig Frygt for den hvide Mand og aldrig vilde fornærme ham, hvor der var mindste Fare for at opdages. Hvilken Stamme af Indianere der end beboede Landsbyen, vilde de have denne Følelse, og jeg havde derfor et stærkt Haab om, at de vilde beskytte mig mod denne Ene, der havde voøet at udsætte sig for den hvide Mand's Havn, ligesom Røvere og Mordere blandt os udsætte sig for Lovens Havn.

Jeg knælede ned, medens jeg bad Gud om at beskytte mig paa min Vandring gjennem de mørke Skove, og begav mig derefter paa Veien.

Spencer siger, at jeg den Nat sandsynligvis gik, hvor ingen menneskelig Fod ellers har voøet sig hen; thi Indianerne gaa ikke meget ind i Skovene, da der intet Wildt findes, og de udelukkende ernære sig ved Fiskeri og ved at forserdige Prydel-

ser, som de sælge i Bjergerverks-Byerne. Jeg kan umuligt beskrive, hvad jeg led paa denne Vandring. Jeg snubbede over Grene og Rødder i det dybe Mørke; jeg gik til over Røccerne i Dvnd og Vand; jeg rev mine Hænder, min Hals, mit Ansigt og sølte Blodet strømme ud af Saarene; men jeg stred mig frem, idet jeg atter og atter udbroød: O Gud, hjælp mig! hjælp mig! Det gik fremad under skjæmpshøie Træer, gjennem sammenslyngede Buske, medens jeg uophørligt gled og faldt over slimede, mosbegroede Stammer eller i store Moradser, der vare bedækkede med hvide Vandliljer. Jeg kunde neppe have gaaet et Par Mile; thi jeg søgte bestandig at beholde Flodens Bænde iøjne som en Veileder; men jeg var flere Timer om at gaa disse Par Mile, og hver Time forekom mig som en Evighed.

Det maa ontrent have været Midnat, da jeg hørte en sørgelig menneskelig Hyl, der isnede Blodet i mine Arer. Jeg standsede et Øieblik og slæbte mig derpaa igjen træt fremad, indtil jeg saa et hvidligt Lys, der skinnede mellem Træerne, og mørke Figurer, som bevægede sig omkring det.

Endnu en Anstrengelse, og jeg stod ved Grændsen af en aaben Plet i Skoven, og idet jeg opdagede Omridsene af hine uhyre Jordhøie, troede jeg endelig at have naaet et sikkert Sted.

Dog her var ingen Landsby, saavidt som jeg i Mørket kunde opdage; men kun en eneste Wigwam var synlig. Fra denne trængte der et svagt Lys og hele Skyer af Røg ud igjennem adskillige Abninger. Jeg kunde ikke mere opdage de mørke

Figurer, som jeg havde seet, hvorfor jeg forsigtig krøb hen til Wigwamen og kiggede gennem en af Sprækkerne ind paa den forunderlige, vilde Scene indenfor.

Syften var aldeles opfyldt af Indianere af alle Aldere og Køn, liggende paa ryggen, siddende med Benene overførs i de forskjelligste Stillinger. Adskillige af dem røgede — baade Mænd og Kvinder, og hele Wigwamen var opfyldt af en tæt Laage. Scenen blev kun belyst ved en Ild af Gren og Bark, der brændte i Midten af Rummet. En gammel Mand sad med en underlig Tromme, som han slog paa, medens han hylede en forferdelig indianisk Sang. Hans Haar var hvidt som Sne og faldt underligt ned over hans mørke Ansigt. Først senere fik jeg vide, at det var en Chippewa-Begravelse, som var foregaaet her, og at de stakkels uvidende Vilde ved denne affykelige Larm søgte at jage en afdød Krigers Sjæl over de mørke Blande ind i Blandelandet. Netop som jeg vilde tilkjendegive min Nærværelse, blev en stor, slad Haand pludselig lagt over min Mund, og jeg blev i Mørket kastet

over en Mands Skulder og baaren bort til Floden.

Jeg prøvede paa at strige; men det var forgæves. Han holdt Haanden tæt over min Mund, indtil han havde lagt mig i Kanoen, og da bandt han et Klæde over mit Ansigt. Jeg var halv kvalt; men lidt efter blev Klædet taget bort, og Kanoen standsede. Det var Rød-Pil, — han havde bragt mig tilbage til sin Wigvam.

"Gvide Kvinde Tøsse", sagde han.

"Blive sig".

Hvor sig jeg var, ved Spencer. Som De vide, fandt han mig og bragte mig hjem".

Paa denne Maade endte Fru Roth gjerne Beretningen om sin Brudereise.

Svad Indianeren Rød-Pil angaar, formoder man, at han er bleven drebt af sin egen Stamme efter mangfoldige Gange at have fornermet de Gvide, som han hadede og affyede, men hvem hans Landsmænd frygtede med ubegrændset Medfæl. I Datonagon har man aldrig hørt Noget om ham siden den Tid, da han bortførte Fru Spencer Roth.

En Skifærd i Danzig.

(Af S. Müller.)

Saa prægtige Bakker og saa gunstigt Terrain for Skifølbning som i Omegnen af Danzig findes ikke mangesteds. Bag det brede Belte af fladt, frugtbart og smukt bebygget Land, som strækker sig vestover

fra Byen langs Stranden, hæve sig temmelig betydelige Mashøider, der snart straaene jævnt opad fra Skelten, snart stige mere steilt i Vejret eller hist og her danne Alfatter, der give Anledning til de prægtigste Søp.

Sjældent er det vel, at Jøret er godt paa disse Høider, eller vel endmere sjældent, at et Par Ski forvilde sig did, men er Vinteren streng, og Sneen dyb og jævn, kan Skiløberen her af Hjertens Lyst øve sin raske Idræt. Og et særdeles taknemmeligt Publikum skal jeg ogsaa love ham; thi naar han pilsnart kommer ned fra Høiden, og med et Sæt farer over Beien, hvor den adstadige Danziger Kjøbmand promenerer, da jubler denne høit, klapper i Hænderne og finder det "fortryllende" og "deilig."

Før en Del Aar siden tilbragte jeg en Vinter i Danzig. Fele Februar Maaned og en Del af Marts var meget kold; Sneen laa dyb over alle Høider, og det var et ypperligt Skiføre. Det var som oftest ganske stille Veir med klar Himmel og deilig Solskin, saa at Temperaturen ved Middagsliden gjerne steg næsten til Frysepunktet. Enhver Skiløber ved, hvor herligt det under saadanne Omstændigheder er at færdes paa Afsen og i Skoven, og han vil mindes mangen rig Nydelse han har haft, naar han efter anstrengt Arbeide for at naa Toppen af en Høide, paa denne stød støttet til sin Skistav og hengav sig til det rige Skue rundt omkring og nedenfor sig. Heller ikke lønnes man mange Steder rigeligere for sin Anstrengelse, end naar man paa en klar, solbelyst Vinterdag har naaet Høiderne ved Danzig. Helt til Høire ligger Byen med sine mange Taarne, sine Fæstningsværker, Volde og Grave. Længere ude mod Sødet ligger Fæstningen "Weichselmünde", og hen forbi denne gennem By og snedækt Landskab slyn-

ger Floden Weichsel sig som et bredt blaat Baand i mange Bugtninger. Under Ens Fødder ligger Stetten mellem Høiderne og Stranden; den er bedækket af Trægrupper, maleriske Landsbyer og Landsteder, medens længere tilvenstre hæve sig Klosteret Olivas Taarne og massive Mure; længere ude ved Stranden blinker det fra Binduerne i Badesstedet Zoppat, og endelig i det Fjerne blaaner Forbjerget Gela, der mod Vest afslutter den brede Danziger Bugt. Fra Danzig ud mod Oliva gaar en snorlige bred Chaussee, der i vel en Fjerding Længde fra Byen er beplantet med en fire-dobbelt Rad af de prægtigste Lindetræer, man kan se. Kjøreveien i Midten og de brede Gange paa Siderne ere om Sommeren næsten aldeles overdækkede af disse mægtige Træers Lov. De skulle være plantede af Napoleon, ere med Nette Danzigernes Stoltthed og skygge over hans fjæreste Spadseregang. Jeg kan paa dette Sted ikke undlade med et Par Ord at omtale Byen selv, denne takkelige, gammel-dags, gamle Stad. Jeg ved ingen By, der har gjort et saa eiendommeligt Indtryk paa mig. Jeg kom første Gang dertil en vakker Aften sildigt paa Sommeren, da det allerede begyndte at stumre. De hvide Huse med sine mod Gaden vendende spidse, ofte fantastisk udstyrede Gable toge sig forunderligt ud i det svindende Dagslys. Menneffene forekom mig saa smaa, og det var stille og øde i Gaderne. Det Fele var mig saa fremmed, gammel-dags og forunderligt. Jeg havde ventet at komme ind i en larvende Handelsby, og fandt Alt

tauft og stille som i en uddoet Stad. En enkelt Fodgjænger sneg sig med lydløse Trin henad Gaden, der var ingen Namlen af Vogue, ingen forvirret Summen af Menneskestemmer, intet af den Larm, som ellers høres hele Dagen i en stor By. Jeg erfarede siden Marsagen til denne besynderlige Stilhed, men nu, da jeg ikke kunde forklare mig den, bidrog den i Forening med Byens Bygningsmaade og det usikre Lys til at gjøre et ganske forunderligt Indtryk, næsten som om jeg drømte eller var henfat i en Eventyrverden. Hvor vare da Danzigerne, disse treble Forretningmænd, der kjøbe Nordmandens Sild og sælge ham sit Korn og sende sin Trælast ud til alle Verdens Kanter? I Byen vare de ikke, men heller ikke langt borte; thi de vare Alle ude at nyde den frie Natur i den herlige Omegn. Jeg har aldrig hørt, at Turister besøge Danzig, har aldrig seet dens Lov udbasunet i de Rejsendes Haandbøger, og dog er Byen selv saa tækkelig i sin gammelbague Dragt, og Omegnen saa henrivende i Sommerens Pragt, at det vel lønnede Umagen for den Rejsende at drage did. Mashøiderne og Dalsporene mellem dem, oversvøbte med Skovholter og grønnende Agre, Sletten foran, rig, frugbar, vel bebygget, Oliva med sin store i fransk Stil anlagte Have, med de store Alleer af stivt klippede Barlindtræer, Koldvandsbadestedet Pelanten inde i Skovlien, Søbadet Zoppat ved Stranden og Hela langt mod Vest danne i Forening med Østersøens blinkende Flade foran et Skue saa herligt og saa fuldt af skønne Partier, at man længe skal lede efter

dets Mage. Og dette vide ogsaa Danzigerne; de skatte og ere taknemmelige for den Rigdom af Skønhed, som Naturen med gavmild Haand har udøst over deres Landskab, og nyde sin Sommer for største Delen i det Frie. Naar Forretningerne for Dagen ere sluttede, og Middagen spist, ser man derfor i godt Veir lange Tog af Vogue og Skarer af Fodgjængere, alt efter som deres Maal er fjernere eller nærmere, at drage ud imod Vest, og altid mod Vest; thi i Øst er Landskabet ligesaa stegt, som det i Vest er deiligt. Alle klasser drage paa Landet, og Byen bliver ligesom uddoet. Rundt omkring paa Udsigterne og paa de smukkeste Punkter ligge nette Restaurationslokaler, omgivne af Haver med Borde og Bænke. Man bliver godt betjent paa disse Steder, kan for en billig Penge faa, hvad man behøver, eller nyde Indholdet af sin medbragte Madkurv og hører som oftest fortrinlig Musik. Danzigerne ere i hoi Grad godslige Folk, venlige, livlige, lette til at stifte Bekjendtskab, og Sommerlivet i Danzigs Omegn er særdeles behageligt. Er det saa, at Folks Karakter dannes efter deres Omgivelser, at Fjeldboeren derfor er anderledes end Dalboeren, saa tror jeg ogsaa, at Danzigerne have laant sin Karakter af sin By; thi de forekom mig ligesaa gammelbague trohjertige som denne.

Men tilbage til min Skifærd. Sneen og Vaskerne loffede; jeg maatte have mig et Par Ski. Men, hvor vare disse at faa i Danzig? Jeg fik mig fat i en Sneedfer, tegnede for ham og instruerede ham; han arbejdede, jeg stod ved Siden

af; vi tjærede, og vi brændte, og ved hans og en Kurvmagers Hjælp var jeg snart udrustet med et nok saa brugeligt Par Ski, der dog snart afløstes af et Par endnu bedre. Da det første Par var færdigt, drog jeg ud for at prøve dem. Jeg lod en Mand gaa iforveien med dem, og stor var den Forundring, de rare Tingester vakte hos alle Forbigaaende. Man standsede og vendte sig og stirrede i maaløs Forbauselse efter dem. Udenfor Byen tog jeg Skiene paa og drog tilfods; Manden blev staaende med aaben Mund og saa efter mig; det var det Næreste, han havde seet i sit Liv. Jeg hørde prægtige Rønder paa Næshøiderne, kom her ofte paa store Flokke af Rønhøns og drog hen mod et af de før nævnte Restaurationsslokaler, der ligger paa en liden Høide, hvor en deilig Dal munder ud paa Sletten. Bag dette Sted ligger en temmelig stor Skov, gennem hvilken jeg var kommen. Jeg satte mine Ski igjen her og vandrede ad Landeveien tilbage til Byen. Den følgende Dag, da jeg paa mine nye Ski kom derud, mødte Bærten mig med et yderst fornøiet Udtryk i sit Ansigt. "Nu skal de høre en god Historie", sagde han. Om Morgenens var Forstbetjenten kommen hen til ham og havde med en meget hemmelighedsfuld Mine berettet, at han havde seet noget høist Besynderligt og Gaadefuldt i Skoven. Det var to Striber, som gik ved Siden af hinanden i Sneen, bestandig lige langt fra hinanden; han havde fulgt dette besynderlige Spor hele Skoven igjennem, havde gaaet sig ganske træet i den høie Sne, havde seet det ved Skovens Slutning

gaa over en Dal, kunde følge det langt op over en høi Bakke ligeoverfor, men kunde ikke begribe, hvad det var. Det kunde ikke være et Mennecke, som havde truffet Noget efter sig; thi der vare ingen Fodspor. Kunde det da være et Dyr? Ja, det maatte jo være et Dyr, det kunde jo ikke være Andet; men hvad Slags Dyr var det? Det var ialfald et Dyr, som ikke tidligere var forekommet i hans Præxis. Han havde tabt Sporet i Veien nede for Huset og var saa altereret over Begivenheden, at han maatte have sig to Snapse. Bærten, der var en ung, munter Gjæk, morede sig inderlig over hans Mystifikation og bidrog Sit til at gjøre den end større. Man udtømte sig i Gissninger, indtil endelig Bærten fremsatte den Formodning, at det maatte være Sporet af Slangar. Dette vilde dog ikke Forstmanden gaa ind paa. "Na, De med Deres Slangar", sagde han; "Tøv! naar det kom til Stykket, skulde det vel ogsaa være Søslingar". "Nei da, Sne-slangar, naturligtvis". Men Sne-slangerne vilde ikke passere, og det Hele var og blev en Gaade, indtil endelig Bærten rykkede ud med den Meddelelse, at det virkelig var et Dyr, og at han havde det indestrængt i sit Udhus. Skovvogterens Nysgjærrighed var nu spændt paa det Høieste, han maatte ned at se Dyret; en Nøgel blev hentet frem, og man begav sig over Gaarden til Udhuset. Der blev paalagt Forstbetjenten den største Tausked, man nærmede sig Døren paa Laa, lagde Dret til Nøglehullet og lyttede. "Hører De Noget?"—"Nei, slet Intet".—"Det er ganske stille; det sover vist!"—

Endelig dreiede man Nøglen jagte om, aabnede Døren paa Klem, fik gebede ind gennem Abningen, indtil Bærten tilsidst slog Døren helt op og lod det fulde Dagslys strømme ind. Mit første Par Ski og min Skiflav viste sig da som Skurets eneste Indhold, og den forbausede Forstmand fik fuld Oplosning paa Gaarden.

Bærten var som sagt en livlig og munter ung Mand. Han syntes, at Skifobningen var en fortrinlig Spas, hoppede og lo, naar han saa mig staa ned over Bakkerne eller sætte ud over et Stup, og fik stor Lyst til at være med. Jeg laante ham mit ene Par Ski, han var letvindt og lærenem og bragte det snart saa vidt, at han agede noksaa galant halvt paa Skiene og halvt paa Staven ned over temmelig store Bakker. Han var siden en Tidlang med paa alle mine Skiferder, men desværre tog det en brat Ende. Vi fik et Par Dages Løveir, efterfulgt af Kulde og Snedrev. Skiføret blev derved mindre godt; thi Skaren laa haard og blank med enkelte Fanner med haard Drivsnø hist og her. Paa den næste Skitur, vi havde, kom vi til Manden af en Høide, hvor Sneen havde drevet til en haard Kam, der dannede et meget brat Stup udover. Længere nede var Bakken jævn, men endnu temmelig steil med bar, haard Skare. Jeg stod udover, men klarede kun med Vanskelighed Hejdet. Da jeg var kommen ned og vendte mig om for at se efter min Ledfager, saa jeg ham berede sig til at sætte afsted fra samme Sted, som jeg. Jeg raabte til ham, at han ikke maatte gjøre det, at han vilde falde, men

Allt forgjæves. Han mente, at naar jeg havde staaet, kunde nok han ogsaa. Han satte til, klarede Stupet, men gjorde derpaa en grundig Kolbøtte, faldt mod Skaren med Hovedet foran og forslog sin ene Skulder temmelig slem. Han holdt sig siden stadig bag Diffen og modtog mig hver Gang, jeg senere kom derud, med et yderst pudserligt, halvt venligt, halvt ærgerligt Udtryk i sit Ansigt.

Ganske i Nærheden af Danzig og ikke langt til Eiden fra den store Lindeallee ligger en temmelig stor og brat Høide, der engang paa sin Top har baaret en Befæstning. Den hedder "Krähenschanz" og reiser sig meget steilt fra Sletten i omtrent 100 Fods Høide. Jeg havde oftere paa mine Vandringer kastet Blikket op paa denne Høide, der forekom mig særdeles indbydende. Dog syntes den mig altfor steil, jeg var ikke sikker paa at staa der, og det var lige for Danzigernes Dine, som altid i stor Mængde vare paa Promenaden nedefor. Dog kunde jeg tilsidst ikke modstaa. Men, da jeg nu saa ned under mig, angrede jeg bittert min Uforsigtighed; jeg var ikke længere synderlig uvis om, hvorvidt jeg kunde staa eller ikke; thi det forekom mig temmelig gubet, at jeg maatte komme ned paa Hovedet og ikke paa Benene, og havde ikke Veien været besat med Spadsereude, der Alle havde standset og med spændt Opmærksomhed betragtede mig, er jeg sikker paa, at jeg skyndsomt havde tiltraadt et uhelderligt Tilbagetog. Men nu gik det ikke an; jeg stød Sjøret op i Livet og satte til. Det gik med lynende Fart og godt, til jeg var nederst i Bakken men her

maatte jeg støtte mig stærkt paa Staven; den knækkede, og jeg forsvandt i en hvirvlende Sneefly. Her laa jeg da skamfuld og ærgerlig og hørte de talrige Tilskuere juble og klappe i Hænderne. Var det Ironi eller Bifald? Jeg løstede mit Hoved forsigtig i Veiret og saa til min Glæde, at jeg laa i en Jorddybning, fuldstændig skjult for alle Blikke. Jeg rejste mig halvt op og kom til den glade Overbevisning, at man ikke kunde have set mit Fald. Jeg samlede mine Eli sammen, tørstede Sneen omhyggeligt af mig, agede ned i en liden Dal ved Siden og kom frem paa Sletten, hilset af en uendelig, men ilde fortjent Jubel.

Jeg bovede senere aldrig at staa ned "Krähenschanz", og det var sidste Gang, jeg viste mig for Danzingerne. Kort efter kom jeg til Stettin, hvor der ogsaa var godt Skiføre og ret gode Bakker, og hvor jeg i Forening med en der bosat norsk Kjøbmand foretog en Skiferd til et Sted, som hedder "Elisenshøje". Da vi efter endt Skirend traadte ind i et dervedende Restaurationslokale, fandt vi Værten i Samtale med en Fremmed. Gjenstanden for deres Konversation var naturligvis den mærkværdige Skiløbning, og jeg opfangede fra den Fremmede følgende Ytring: "Der skal ogsaa i Danzig nylig have vist sig En, som skal have været udmærket flink".

Guldmøllen.

(Efter D. Glaubrecht.)

Baagn op, min Sjæl, og se dig om,
Hvor Verden med sin Tant er tom;
En Kristens Gaab, det ei forgaar,
Men ind i Evigheden naar.

Hvad nytter Guds og Penge dig,
Som vandrer paa den brede Vej?
Kun Jesus Kristus er den Stat,
Som bringer Lys i Livets Nat.

Sand Glæde findes kun i Gud!
Al anden skaffes hastig ud.
Den Dnve kjenner ingen Fred,
Derfor, o Kristen, vaag og bed!

I en vild Bjergegn laa der før en Del Aar siden en liden Mølle, som i Regelen gik under Navnet Guldmøllen. Dette Navn havde den faaet efter Bækken, som drev

den; men hvorfra denne havde faaet Navnet er mere, end jeg ved; nok er det, at Vandet var klart og friskt og mere værd end Penge for en tørstig Vandrer, og dertil var der ogsaa Kraft nok i det til at drive Møllens Vandhjul, hvorfra det bruisende styrtede sig ned i Dybet.

Den, der først havde bygget en Mølle her, maatte have haft en besynderlig Smag; thi den var ligesom muret ind i Bjergkloften; paa den ene Side var der dog saamegen Plads, at en enkelt Vogn netop kunde passere forbi; og dette var ogsaa tilstrækkeligt, da Færdselen med Vogn ikke var synderlig stor; Veien

var ogsaa daarlig og oplydt med nedfaldne Kampeste, saa Mungen foretrak at bringe sit Korn derhen paa Hesterhyggen. En stor Fordel havde alligevel denne Mølle fremfor de andre i den Egn, nemlig at den gik Aaret rundt, og i Mandsminde havde det ikke indtruffet, at Guldbækken, der kom lige ud fra Bjerget, var tilfrosen. Af denne Grund havde ogsaa Møllen den bedste Søgning om Vinteren, hvis forresten ikke Snemaakserne aldeles hindrede Adkomsten. Saadant Noget indtraf dog af og til, og da var det en trist Tid for de stakkels Beboere, der for flere Dage vare aldeles udestængte fra den øvrige Verden. Men Stedet var just heller ikke om Sommeren det mest oplivende. For det Første holdt Vinteren sig her længere end andetsteds der omkring, og naar den nu endelig svandt, saa man dog ikke Solen mere end et Par Timer om Dagen. Naar hertil kommer, at Møllebygningen var skummel og mørk, kan man nok forstaa, at det Hele ikke var synderligt tiltalende, ikke engang for Fuglene; derfor hørte man her ingen Sang, kun nu og da et Uglekrag, og den Vandringsmand, som for et Dieblit kunde standse og beundre Stedets vildromantiske Beliggenhed, han vilde dog, hvis han gav sig Tid til at udhvile i Møllen, snart atter længes ud i det Frie igjen; thi der fandtes ingen huslig Hygge eller Fred blandt dem, som boede i Møllen paa den Tid, vor Fortælling begynder.

Cieren, Kristoffer, var en stille, indesluttet og egenindig Mand, over 30 Aar gammel og ugift. Han havde tilbragt den største Del

af sit Liv i Møllen, og hvad han vidste om Verden, havde han væsentlig hørt af Folk, som kom for at male, eller naar han en enkelt Gang gjorde en Tur til de nærmeste Landsbyer for at afslutte en Handel. Men naar det var gjort, da søgte han atter at unddrage sig Mennekens Samkvem saa snart som muligt. I ham selv boede der ingen venlig Følelse, derfor ansaa han enhver velvillig Imødekønnen for List og enhver mod ham udstrakt Haand for en Tyvehaand. Kun med Vanskelighed havde Forældrene faaet ham til at gaa til Presten, da den Tid kom, at han skulde konfirmeres, og da han aldrig havde besøgt nogen Skole, lærte han ikke mere end sin Katekismus og det temmelig overfladisk; fra denne Tid grundlagdes der ogsaa i hans menneskefiendste Karakter en hjertelig Foragt for alle dem, der kunde læse og skrive. En Gang om Aaret gik han til Guds Bord, ligesom hans Forældre havde pleiet; forresten havde man kun seet ham to Gange i Kirken, nemlig da hans Fader og hans Moder bares til Graven.

Om Gud og hans Ord var der ingen Tale i Møllen; det Eneste var, at Møllerkarlen Hans læste Morgen- og Aftenvesignelsen, ligesom han havde været vant til i 50 Aar, og at Pigen Kristine to Gange om Dagen, ved Middags- og Aftenbordet, med lav, undselig Stemme bad: "Kom, Herre Jesus! vær vor Gæst!" Hvad Hans sølte, naar han læste sine Bønner, det ved alene Gud; det var lange Tider, siden Nogen havde spurgt ham derom, og forgjæves vilde det ogsaa være at spørge ham nu, thi han var

stokdøv; vilde Nogen gjøre sig forstaaelig for ham, maatte han benytte sig af Tegn, og det Tegn, de brugte, som skulde have Korn malet, var i Regelen en Flaske Brændevin eller et Stykke Skraatobak, hvilket bedre end noget Andet gjorde det begribeligt for Hans, at man ønskede raft Expedition.

Endelig komme vi til den tredje og sidste Beboer af Møllen. Den 16aarige Kristine var Tjenestepigen, og paa Grund af de tidligere Skiltringer af Stedet skulde man kanske vente i hende at finde et glædeløst og sjæleløst Væsen; men dette var ingenlunde Tilfældet. Hun var Datter af en fattig Arbeidsmand, og Forældrene vare døde tidlig fra hende. Bygden havde da sat hende ud til en fattig Familie, der mod en ubetydelig Godtgjørelse opdrog hende sammen med sine egne Børn i al Tærpelighed, men Ærlighed og en dyb Gudsfrøgt indprægedes i hendes høielige Hjerte.

Da hun var bleven konfirmeret, sagde hendes Pleiemoder: "Kristine! jeg skulde gjerne beholde dig hos mig; men jeg kunde ikke give dig Andet end Maden, og du behøver nu Mere. Barfodet kan du ikke gaa længere, og du vil snart trænge til andre Klæder. Var jeg i dit Sted, gif jeg derfor op til din Moders Fætter i Guldmøllen og spurgte ham, om han ikke kunde skaffe mig en Tjeneste".

"Til Fætteren i Guldmøllen?" sagde Kristine nedslaaet. "Han kjenner mig ikke og vil ikke vide Noget af mig. Husk blot, hvilket surt Ansigt han satte op, da I paa Konfirmationsdagen sagde til ham, at han skulde ønske mig til Lykke, og at jeg

ikke havde nogen anden Skægtning end ham. Jeg glemmer aldrig, hvorledes han næsten løb derfra efter at have ytret et Slags Ulynskning uden at se paa mig med det mindste Tegn til Deltagelse".

Da Pleiemoderen imidlertid blev ved Sit og raadede hende til idetmindste at forsøge, hvad det kunde nytte, fandt hun sig deri og gif med bankende Hjerte til Møllen. Kristoffer blev rigtignok temmelig overrasket ved at se Pigen og høre hendes Ærinde; men efter at have betænkt sig en god Stund, svarede han: "Du kan blive her som Tjenestepige; Løn kan jeg ikke give, dertil har jeg ikke Naad; men et Klædesplag kan du vel faa nu og da".

Saaledes drog da Kristine ind i Guldmøllen og med hende en god Mand; hun medbragte et i Kristus rigt Hjerte, og Bevidstheden om at være en Kristen var hende en idelig Kilde til Glæde. Baade Fætteren og Møllerkarlen maatte med Tiden paavirktes af den brave Pige; ikke alene fattes Husvæsenet paa en bedre God, men der, hvor før fandtes Smuds og Uorden, indtraadte nu en vis Nethed og Rirlighed. De to Mænd lagde Mærke til Forandringen og satte Pris paa Kristines Virksomhed, ja aflagde endog for hendes Skyld meget af den Naahed, som de ellers havde lagt for Dagen. Kristoffer viste ogsaa sin Erkjendtlighed ved altid at lade hende faa de Klæder, hun trængte til, skjønt han ellers mod sig selv var særdeles tærrig. Hun var derfor net og renligt klædt, om end simpelt; af Væsen var hun stille og alvorlig, hvilket var en ganske naturlig Følge af

den Dmgang og de Dmgivelses, under hvilke hun udviklede sig til en fuldvoksen Pige.

Kristines Virksomhed var til al Lykke for hende ikke indskrænket alene til Indearbejde. Hun maatte om Morgenene drive Gjederne op paa Bjergene og passe dem deroppe en Tid af Dagen, og hun maatte ogsaa der samle det nødvendige Forraad for Vinteren af Græs, Løv og Mos. Da sølte hun sig rigtig vel tilmode ude i Guds frie Natur, hvor hun hørte Larmen af Bjergbækkene og Møllehjulets Klapren nede i Dybet, og kunde sende Blikket vidt ud over den herlige Højslette. Undertiden kunde hun vel føle en længsel efter Landsbyen og efter at komme sammen med Tævnaldrende, men naar hun saa tænkte paa, hvor alene hun stod i Verden, og hvor tilbageholden hun var, da takkede hun med Taarer Gud for det nye Hjem, hun havde fundet, og bad for sin Fætter, at han maatte vinde den Fred, som Verden ikke kan skjænke. En saadan Bøn var i Sandhed ogsaa nødvendig, thi det stod ilde til med Kristoffers Sjel. Paa Jorden havde han ingen Ven, og den Ven, han havde i Himlen, brød han sig ikke om og levede, som om der aldrig skulde komme nogen Regnsfalds dag. Dertil kom ogsaa en umættelig Tørst efter Penge. Man skulde have ventet, at den medfødt Tarvelighed og den ringe Anledning til at bruge Penge skulde have gjort Mølleren ligegyldig for Guldets Klang; men saa var det ikke. I en gammel Strømpe samlede han hver Skilling, han kunde lægge tilside, og den eneste Tanke, hvorved hans Sjel dvælede

baade Dag og Nat, var, hvorledes han skulde kunne blive rig.

En Vinter havde der været et betydeligt Sneefald, og Guldmøllen saa der endnu mere trist end ellers. Vandet løb vel med sin bruisende Larm, men Møllehuset syntes mere lig en Snehob end en menneskelig Bolig. Nogle svage Spor af Færdsel viste sig vel gennem Dalen, men ellers var det Alt som en Grav. Beboerne vare imidlertid nu engang vant til Saadant. De forrettede i al Stilhed sit Arbejde, og da der en Aften ikke var flere Runder at betjene, spiste man, og strax derpaa gik Kristine til sit lille Værelse. Hans, som først skulde i Møllen paa Morgenstunden, gik tilfængs, men Kristoffer blev oppe, da han endnu havde Noget at varelage.

Det kunde vel være Kl. 11 om Aftenen, da hørte Mølleren pludselig en Hest vrinske foran Møllen, og en kraftløs Banke hørtes paa Døren. Kristoffer aabnede den ikke uden Frygt og spurgte, hvem det var.

"En syg Reisende, der har forvildet sig", var Svaret. "Er I et Kristenmenneske, saa giv mig Hus for Guds Barmhertigheds Skyld, ellers dør jeg paa Landeveien. Jeg har taget fejl af Veien oppe mellem Bjergene og er sthyret med Hesten; giv mig Husly for denne Nat, og jeg vil betale godt derfor".

Mølleren tog ned Lygten fra en Bjælke og lyste den Fremmede ind i Ansigtet. Ak, han var saa bleg, saa saa dødsstræt ud og var saa tilsmurt af Blod, at ethvert kristeligt Menneske her maatte have skyndt sig med Trost og Hjælp; men det gjorde ikke Kristoffer. Han sagde

endnu ikke et eneste Ord, thi han kunde intet finde i sit egentjærlige Hjerte. Det Eneste, han gjorde, var at gaa hen til Hesten og tage sig af den, medens den Fremmede løste en til Sadlen fastgjort Reisesæk; denne bar den Syge med synlig Anstrengelse ind i Møllen, medens Kristoffer satte Hesten under et Skur og kastede en Haandsfuld Hø til den. Da han atter traadte ind i Huset, fandt han den Reisende liggende tilshneladende livløs paa Sengen. Kristoffer var uvis om, hvad han skulde gjøre. Først tænkte han paa at vække Pigen, men siden betænkte han sig. Han stillede sig hen foran Sengen og betragtede længe Manden, uden at opdage noget Tegns til Liv; da satte han sig ved Bordet og kastede derfra af og til et nysgjerrigt Blik paa Sengen, men vøbede forresten ikke den ringeste Deltagelse.

Efter omtrent en Times Førløb vaagnede den Syge og trak Manden tungt. Med svag Stemme spurgte han, hvor han var, og hvor langt det var til nærmeste Landsby. Kristoffer gav meget korte Svar, og den Syge sølte sig kun lidet trøstet, da han hørte, hvor affides Stedet laa. "Det er til ingen Nytte!" sagde han. "Gud! Din Billie ske! Seg maa dø her! Før der kommer nogen Hjælp, er jeg død. Men jeg har i mit sjerne Hjem Kone og Barn, som længes efter mig og vente paa de Penge, jeg har her i denne Mandjel. Har I en Bibel i Huset, da tag den hid!" Kristoffer tog frem Familiebibelen, som han selv aldrig brugte, han kunde næsten ikke engang læse i den, og lagde den for den Syge.

"Er I en Kristen og døbt i vor Herres Jesu Kristi Navn, da lov mig med Haanden paa denne hellige Bog, at I ikke vil aabne denne Mandjel, men uaabnet lade den komme min Kone ihænde. Lov mig det i Guds Navn!"

Mølleren mumlede Noget, som lignede et Løfte, og stod skjælvende foran Sengen, thi han sølte sig greben af et Slags Rædsel. Derpaa fortalte den Fremmede sit Navn og sit Hjemsted og døde nogle Dieblikke derefter.

Kristoffer kunde ikke udholde Synet af den Døde; Frygt og Rædsel drev ham ud i Møllen. Der stod han ved Melkassen i dybe Tanker. Den lille Gnist af Tro og Gudsfrugt, der fandtes i ham, bød, at Løftet maatte holdes, og at han ikke skulde tilvende sig fremmed Gode; men Fristelsen var for stor; han gik atter ind i Værelset, hvor den Døde laa, og udbredte et Klæde over hans Ansigt, thi der brustne Die frygtede han mere end den usynlige Dommer. Nu aabnede han Mandjelen, tog frem af den en meget tung Pengepung og en Tegnebog og lagde begge Dele ned i den jernbessaede Kiste, hvor Strømpen med de sammensparede Dalere laa. Den Afdødes Vinde og øvrige Sager i Reisesækken bandt han fast til et Stykke af en sønderflaaet Møllesten og kastede det Hele ud i Vandet, hvor det var dybest. Med bankende Hjerte og skjælvende af Angst løstede han dernæst det døde Legeme op paa sine Stuldre, arbejdede sig med utrolig Anstrengelse gennem den dybe Sne, klatrede opad en temmelig steil Klippekrænt og styrkede sin Byrde idover et Torne-

krat og ned i Afgrunden. Da han hørte det dumpe Fald nede i Svælg, aandede han dybt og skyndte sig tilbage for at udføre, hvad der endnu maatte gjøres, om hans skrækelige Udaad skulde kunne blive skjult.

Han trak den udmattede Hest ud af Skuret, lagde Sadel og Bidsel atter paa den og førte det modstræbende Dyr, der syntes at være anstrengt til det Yderste, ned igjennem Dalen. Der gav han det et dygtigt Nap med en Stok og forlod det saa. Men det var dog ikke saa let at blive Hesten kvit: neppe var Kristoffer kommen ind i Møllen, før Hesten hørtes udenfor, og Kloften blev næsten 4, før det endelig lykkedes ham ved den grusomste Behandling at betage Dyret al Lyft til at vende tilbage. Da vækkede han Møllerkarlen Hans, og udmattet som han var af sit natlige Arbejde, sank han ned paa en Bænk ved Dvnen og sønede der, thi i Sengen, hvor den Døde havde hvilet, vilde han ikke lægge sig.

Det lyfte allerede af Dagen, da Kristoffer vaagnede. Kristine havde tidligt gjort rent i Stuen og redet Sengen, men var meget takfuld; thi paa Hovedpuden havde hun fundet Blodpletter, og der laa ogsaa et Silkesømmetørklæde, som hun aldrig før havde set i Huset. Hun vidste ikke, hvad hun skulde tro, men hun forholdt sig som ellers taus og gav Tørklædet til Mølleren. Han for sammen, da han saa det, og var den Dag endnu mere mørk og indesluttet end ellers.

Folk, som kom i Møllen de nærmest paafølgende Dage, fortalte, at der i Landsbyen havde indfundet sig

en smuk, ganske udmattet Hest, fuldt opfadlet, og at den rimeligvis havde kastet sin Rytter af etsteds. Kristoffer hørte som sædvanlig taus derpaa og gjorde ingen Spørgsmaal i den Anledning; men han blev opmærksommere, da der nogle Maaneder senere fra Amtet kom Efterspørgsel om en Fremmed, hvis Spor man havde kunnet forfølge indtil nogle Mile fra Landsbyen, og som efter al Sandsynlighed maatte have sat Livet til imellem Bjergene. Hans Familie udlovede en stor Belønning til den, som kunde skaffe hans Reisesæt tilveie med hvad den indeholdt, eller idetmindste give Oplysning om hans Død og bidrage til, at Liget kunde blive begravet i indviet Jord.

Folk fra Landsbyen og ellers Andre, som ønskede at vinde den udsatte Belønning, gennemforskede Bjergegauen og kom ogsaa i Nærheden af Møllen; Mølleren blev baade rød og bleg, naar han hørte tale om disse Undersøgelser, og blev ganske utaalmodig, naar En eller Anden gjorde ham et Spørgsmaal derom. Han svævede i denne Tid i en idelig Angst og ønskede vel, at gjort Gjerning stod til at ændre; men det var rigtignok Straffen, som nærmest ængstede ham, thi nogen dyb, kristelig Anger kunde ikke vinde Rum i hans Hjerte.

Baaren kom, og der vogte, som man siger, Græs over denne Begivenhed, der nu i en Tid havde dannet et almindeligt Samtaleemne i Eggen. En og anden Gang tænkte vel endnu en from Husmoder med Deltagelse paa den Fremmedes stakkels efterladte Enke, der maatte begræde en Ægtefælle, om hvis Skjæb-

ne hun Intet vidste, og undertiden kunde vel ogsaa en Vandringsmand, naar han gik deroppe imellem Bjergenes dybe Kløfter, skjenke den Fornlykkede en Tanke; men som sagt, Foraaret var der, og Enhver fik nu saameget Andet at tænke paa.

Med Mølleren Kristoffer syntes der fra nu af at foregaa en betydelig Forandring. Folk, som kom for at faa Korn malet, fortalte, at hans tidligere Ordknaphed var som strøgen væk; han besøgte nu ogsaa oftere Landsbyen og undertiden ogsaa et Marked i Omegnen, og naar han kom hjem, bragte han altid Kristine en Foræring, et nyt Kjøletøi, et Forklæde eller saadant Noget, og Møllerkarlen Hans fik en Gul Lo-

bak. Han underholdt sig ogsaa oftere med Kristine om huslige Anliggender, ja tænkte endog paa en Tilbygning af Huset, som han virkelig udførte med adskillig Bekostning. Baaren bragte derfor ligesom et nyt Liv i Møllen, og Kristine følte sig lettere tilmode end nogensinde; men paafaldende var det hende, at Kristoffer, da Paaste kom, ikke gik til Guds Bord, som han havde pleiet, men blev hjemme fra Kirken. Hun spurgte ham ikke om Grunden, men det var Herrens Ord til Cain, som traf ham: "Dersom du gjør Godt, da er du behagelig, og dersom du gjør ikke Godt, da er Synden den, som ligger for Døren".

(Fortsættes.)

Nordmændenes daglige Liv i Oldtiden.

(Af Professor R. Keyser.)

1.

I en Skildring af de gamle Nordmænds daglige Syssler bliver den velstaaende Bønde den, man nærmest maa have for Øie. Den norske Bønde har altid maattet ansees som det norske Folks første Repræsentant; i Oldtiden var han saa at sige den eneste. Ikke nok, at Bønderne udgjorde Massen af Folket og den mest raadende Del af Statsfamfundet; hvad mere var: Navnet Bønde omfattede i Grunden Alt, hvad der var frit iblandt Folket; thi Landets fornemste Høvdinger lige til Kongen selv vare Bønder.

Som bekjendt fremspirede ikke Kjøbstadlivet i Norge før ved Mid-

ten af det 11te Aarhundrede, og før i Midten af det 12te kan det ei siges at have vundet nogen Kraft. Men de norske Kjøbstæder opsvang sig aldrig gennem den hele Middelalder til den høie Betydning i Staten, der kunde tillade Bymanden at blive Landmandens Lærer i høiere Dannelse og finere Sæder. Ivertimod, ligesom i det Offentlige Byerne gennem hele denne Tid blot kunde ansees for at være til for Landmandens Skyld, saaledes var i det Private Bylivet ifkun en Efterligning af Landlivet, naturligvis efter Omstændighederne noget—dog kun ubetydeligt—afændret. Kongerne toge rigtignok tidlig med sin Hird

(Gof) sit fastere Ophold i de fremblomstrende Kjøbstæder, og det Samme gjorde den høiere Geistlighed; men forøvrigt havde Alt, hvad der var dannet, rigt og mægtigt blandt Folket, sin faste Bolig paa Landet. Paa Hovedbolet paa Odelsgaarden var Høvdingens egentlige Sæde, hvor han, omringet af sin Slægt og sit Lyende visse sig som Husbonde i sit rette Væsen; den Gaard, som han gjerne tillige eiede i nærmeste Kjøbstad, beboede han kun midlertidig, saalænge som Handelsforretninger eller Kongens Nærverelse holdt ham i Byen.

Den velstaaende Bonde havde almindelig et temmelig talrigt Lyende. Dette bestod i ældre Tider gjerne baade af Frie og Træle. Vikingetogene ligesom ogsaa de hyppige private Fejder og Ulysten til at vise sin Magt foranledigede, at Høvdinge og rige Bønder omgave sig med et talrigt Lyende af frie, vaabensvæde Mænd. Den norste Høvding Erling Skjalgsføn paa Sole havde stedsse hos sig 90 eller flere frie Mænd, der levede paa hans Bekostning, og naar Fiender vare i Nærheden, forøgede han deres Tal til 200 eller flere. Den kongebaarne Høvding Geirmund Selsarfind, som fra Hordaland drog over til Island og der opflog sin Bopæl, var almindelig omgivet af 80 vaabendygtige Mænd.

Af det ufrie Tjenestlyende havde Konge faste engang for alle tildelte Forretninger. Saaledes var En et Slags Hushovmester, der havde Opsynet med det hele Gaardsbrug. Blandt Trælkvinderne var En et Slags Husholderesse, som under Husfruen førte Opsynet med den indre

Husholdning. Da Trældommen efterhaanden ophørte, traadte frit Tjenestlyende ind i disse Bestillinger under Navn af "Raadsmænd" eller "Raadskarl" og "Raadskone." Under ringere mandligt Tjenestlyende med fast Bestilling var Hyrden, hvis Forretninger imidlertid oftest, helst paa større Gaarde, deltes mellem flere, saaledes at der var Faarehyrde eller egentlig Gjetergut, Hjøskarl, som gjætede Bølingen og passede Hjøset, Staldkarl, som tillige gjætede Hestene, naar de vare paa Græsgang. Blandt det ringere kvindelige Lyende nævnes En, der havde den Forretning at udskifte og fremsætte Maden; maasse var dette dog oftest samme Person som Raadskonen.

Det øvrige Lyende fik hver Dag sine Sysler foreskrevne af Husbonde og Husfru. Disse Sysler vare for Mændene især Arbejde paa Ager og Eng, hvortil omtrent de samme Redskaber brugtes som nuomstunder, hvorvel overhoved rimeligvis simple indrettede; Jagt, som især drevs om Vinteren paa Skj; Fiskeri, der var en overordentlig vigtig Næringsgren for Folket; Indsamling af Fugleæg, Vedhugst, Kulbrænding, Tjærebrænding, Saltkogning, hvor dertil gaves Anledning, Besørgelse af Bygningsarbejde og Istandsættelse af Gaardsredskaberne.

Kvindernes Sysler vare at malte, besørge Tilberedelsen af Mad og Drikke, hjælpe til ved Markarbejdet, især ved Høningen, hvor man i Oldtiden ligesom nu brugte Kvinderne til at rage; hertil kom de almindelige kvindelige Haandgjerninger, Linets og Uldens Behandling, Uldens Kardning, Spinding, Vævning og Søm.

Endelig skulde Kvinderne i det Hele besørge Opvartningen for Husets Mandfolk, og hver af det kvindelige Tyende havde en eller flere af Karlene, som de i saa Henseende maatte tjene. Denne Opvartning omfattede Tilskyndet med Klæderne og deres Renholdelse.

Vikingetogene, som gjennem hele Hedenskabets og langt ind i Kristendommens Tid vare en Rigdomsfilde og en Vindlingshyssel for de norske Hovdinge og rige Bønder, bortvendte dog ikke ganske deres Opmærksomhed fra Husvæsenets og Landbrugets Bestyrelse. Man finder omtalt den Skik, at Husbonden først om Vaaren besørge de Saaningene, drog derpaa i den saakaldte Vaarviking, kom saa hjem ved Midsummertid og besørge de Volsens Bjergning, drog nu atter i den saakaldte Høstviking, fra hvilken han ei kom tilbage før en Maaned ind i Vinteren (i Slutningen af November), hvorpaa han voligen med sine Mænd overvintrede paa sin Gaard. Desuden pleiede Bonden, naar han var kommen noget til Mars, at opofre sig aldeles til Landbruget og lade en eller flere af sine unge Sønner overtage Vikingen.

Husbonden og Husmoderen vare ei selv, hvad Husvæsenet angaar, ledige, ligesaa lidet som deres Børn, og det om de end kunde være baade rige og af høi Stand. Den husholderiske Konge Sigurd Svr paa Ringerike gif selv om paa sine Marker og saa til med sine Arbeidsfolk. Ledsaaget af tvende Mænd, heder det, var han snart paa Ageren, hvor man skar Kornet, snart ved Læden; han var i simple Klæder, i blaa Skjorte og blaa Hoser (et Slags Bentklæder,

der tillige tjente som Strømper), med høie Sto bundne om Læggen; han havde graa Kappe og bredbrømmet graa Hat, et Slør for Ansigtet og en sølvholket Stav i Haanden med Sølvring i Holken. De islandfke Hovdinge, Helken Gunnar af Glidarrende og den lovlyndige Høstuld med Tilnavn Hvitaneegode, saaes at bortlægge sine kostbare Kapper og selv saa Korn. Hovdingen Skallagrím stod selv i Smedien og hamrede Jernet. Den mægtige Ingemunds Sønner i Batsdalen paa Island skiftede Gaardsarbejderne mellem sig, og nogle af dem beskæftigede sig med Fiskefangst; "thi," lægger den gamle Saga til, "det var dengang Skik, at fornemme Folks Børn toge sig noget Arbeide for." Unge Mennesker af fornem Æt hyslede dog i det Hele mest med sine Vaaben, sørgede for at holde dem i god Stand og øvede sig i at bruge dem med Færdighed, idet de derhos hyppig fornøiede sig med Spil og Lege. Fornemme Kvinder hyslede meget med kunstig Bævning og Brodering; dog finder man ogsaa, at de have taget sig af Husholdningen. Saaledes heder det om den høidske Konge Alfreds Dronninger, at de selv saa til med Vægingen af sine Lærreder og kappedes med hinanden i Aldrøgning.

Konger og mægtige Hovdinge, til hvem Mange henvendte sig om Raad og Hjælp, pleiede i den fjernere Oldtid dagligen at sidde paa en Gaug nær Gaarden, uden Tvivl oftest paa en af sine Forfædres Gravhaage, for at der Alle og Enhver kunde have den frieste Udgang til dem. De havde da gjerne imodens en eller anden ubetydelig Ting

at slyde med til Tidsofordriv, legede med sine Hunde eller Høge, jævne de Manken paa sine Heste, eller andet Saadant. Ved denne Leilighed synes det at have været almindelig Skik, at Hovdingen sad ene, rimeligvis for at enhver Kommende kunde tale til ham med desto større Fortrolighed. Ellers pleiede steds fornemme Folk at have et Par Mænd, der fulgte dem overalt og tjente dem til Selskab og Opvartning. Ligeledes finder man tidligt, at fornemme Mænd og Kvinder have haft saakaldte Skosvende eller Kammerjenerer.

Den almindelige Tid at staa op om Morgenen for at gaa til Arbejde synes at have været mellem Kl. 4 og 5, hvilken Tid derfor baade i ældre og senere Tid benevntes "Rismaal" (Opstandelsestid). Den af Husets Folk, som det tilkom først at være paa Benene, var Hyrden. Den almindelige Sengetid synes at have været mellem Kl. 10 og 11 om Aftenen. Heri fandt dog uden Tvivl i gamle Dage ligesom nu enkelte Afændringer Sted baade efter Aarstidene og efter det forehavende Arbejdes Bestaaffenhed. Gamle Folk gif gjerne tidlig til Sengs og stode sent op, og fornemme Folk holdt det meget strengt, at Ingen, uden den højeste Nød var forhaanden, skulde forstyrre deres Nattero. Om Dagen, naar Mandsofolkene ei havde Arbejde ude, holdt de for det Meste til i "Skaalen" (den egentlige Stue), hvor ogsaa Husbonden var. Hver synes at have haft sin bestemte Plads paa Bænken, nemlig foran den Seng, i hvilken han sov om Natten. Var Nogen ganske ledig, laa han gjerne udstrakt paa Bænken, indhyl-

let i sin Fjeld, der tjente baade til Kappe og Dverbredsel om Natten. Saadan Stilling indtog ogsaa gjerne den, der havde vigtige Ting at overveie, eller han gif ordentlig til Sengs og bredte Fjelden over sit Hoved; undertiden kunde han ligge saaledes hele Døgnet, og Ingen maatte da forstyrre ham. Den dybt Sørgende pleiede at gjøre det Samme, og det ansaaes i det Hele for Tegn paa Sorg, naar man indhyllede sit Hoved i Kappen. Fornemmere Folk havde gjerne en Hynde under Hovedet, naar de hvilede paa Bænken. Kvinderne, forsaavidt de ikke havde Arbejde ude eller slylede med Maden, sad gjerne om Dagen med sine Haaendarbejder i en egen liden affondret Bygning nær Skaalen, den saakaldte "Dyngje". Ogsaa Mandsofolk indfandt sig ikke sjelden der, — Pigernes Friere og Andre, som kunde have Lyst til at samtale med Kvinderne. Til Dyngjen søgte desuden almindelig omløbende Tiggerfjerringer, som fore Gaardene imellem med Njheder og Sladder. Der kunde da falde mangt lystigt Snak, som man ei altid vilde, at Husbonden skulde høre; der bagtalte man Folk, og der gave ikke sjelden vittige Hoveder sin Dadleslyge Lust i bidende Spotteviser, som gjerne optoges med levende Bifald af Kvinderne, men ogsaa ofte senere kostede Skalden Livet.

Det synes, som om i Almindelighed et meget fortroligt Forhold har fundet Sted mellem Familie og Lyende. At det frie Lyende blev mishandlet af Husbonde eller Husmoder med Hug og Slag, lader til at have været sjeldent og taaltes ikke gjerne af den lidende Part med Nøisig-

hed. Den islandste Hovding Høskulds Husfru Torunn kunde ei like sin Tjenestefvinde Melforka, en irsk Kongedatter, der var bleven fangen af Vikinger og bleven solgt i Trældom, men siden kjøbt af Høskuld og dennes Frille. En Kveld, da Melforka skulde hjælpe Husfruen til Sengs, lagde hun hendes Sto og Soffer paa Gulvet. Torunn greb i Brede Sofferne og viftede hende med dem om Dreene; men nu blev ogsaa Melforka hidsig og gav Husfruen et Slag i Næsen, saa det hele Ansigt flød i Blod. Høskuld maatte selv stille dem ad og lod nu for at have Fred i Huset Melforka flytte til en liden Plads i Nærheden af sin Gaard. Saadanne Optrin omtales imidlertid yderst sjelden i de gamle Familiefagaer.

Om Kvelden samlede det hele Hus i Staaen om Urne-Ildene, der med enkelte Mellemrum brændte langs hele Staaen. Familier og Egende smeltede her saagodtsom sammen. Kvelden tilbragtes i livlig Munterhed under lystige, ofte ogsaa belærende Samtaler; jo klarere Ildene brændte, des større var Glæden. Nogle af Kvinderne indtog nu Dverpallen (en Bænk langs den indre Gavlveg, ligeoverfor Hovedindgangen) med sine Haandarbejder; Andre syslede med de store Madkjedler over Ildene; Karlene sad med sit Arbejde eller laa ledige paa Langbænkene (langs med hver af Staaens Sidevægge); Børnene legede omkring paa Gulvet; Husbonden var i sit Høvede (midt paa den nordre Langbænk), eller rykkede undertiden, hvis han var en gammel Mand, Ilden noget nærmere og sad da gjerne paa en bevægelig

Stol; thi af saadanne gaves der ogsaa enkelte i Huset, og de synes almindelig at have været et Slags Lænestole, der ikke sjelden vare saarummelige, at flere kunde sidde paa en og den samme. Mandfolkene, især de ældre, brugte meget at "bage sig" ved Ilden, det vil sige, sidde eller ligge afflædt tæt ved Ilden for ret at faa Kroppen gennemvarmet. Man brugte ogsaa ved samme Leilighed at lade Kroppen, især Ryggen, glide stærkt med Klæder, hvilket Arbejde gjerne Børnene forrettede. Saadan "Baging" foretog man baade for Menlighedens og for Sundhedens Skyld, ligesom man og i samme Hensigt ofte tog varmt Bad, paa Island, hvor Leilighed gaves, i de varme Kilder, ellers i dertil indrettede Badstuer eller i store Kar, som undertiden synes at have været indrettede med Laag over, for at Varmen inde i dem bedre kunde holdes vedlige.

Naar man om Kvelden sad i Staaen ved Ildene, havde man uden Tvivl i Almindelighed ingen anden Lydning end Skinnets af disse. Sjældnere lader det til, at man derhos tillige har benyttet Blus eller Fakler, uden Tvivl af Tyri; endnu sjældnere Kjerter, hvilke selv ved Kongens Hird ei ret skulle være komne i Brug før i Kong Olaf Kyrres Dage (1066—1093). Naar man endelig gik til Sengs, lod man Ildens Slutne, uden forsaavidt at man havde Gløder til at tænde dem paa den følgende Dag. Thi uagtet man kjendte og brugte Ildstaal og Flint, ja endog kunstigere Fyrstøier, saa var det dog dengang ligesaa lidet som nu mange Steder paa Landet Skik at benytte saadant Tændemid-

del uden i overordentlige Tilfælde, som paa Reiser. Undertiden lod man et eller flere Blus brænde Natten over i Soveknaalen, og disse synes da at have

været befestede i et Slags Stager, der hejedes op under Loffet, eller i hængende Bygter, der havde Muder af gjennemsigtig Horn.

En Nat paa Nilen.

Som bekendt er Nilen en af de Floder, der fremfor andre ere befolkede af en Mængde Uhyrer baade af Pattedyrenes og af Krybdyrenes Familie; men der er neppe noget af dem alle, der er saa bekendt som Krokodillen, hvad der vel nærmest hidrører fra dens Størrelse og affhyelige Udseende.

Den er det største af alle Firben, thi den kan blive indtil 30 Fod lang eller derover; den lever baade paa Landet og i Vandet, men er i Grunden ikke farlig, naar den bevæger sig paa det Tørre; thi vel kan den løbe hurtigt lige frem; men naar et Menneſte bliver forfulgt af den, vil det altid ved en pludselig Dreining kunne undgaa den, da dens tykke Skjoldbedækning ikke tillader den at gjøre hurtige Vendinger. I Vandet derimod kan den være farlig; thi den er lumist og hurtig og kommer over sit Bytte, uden at det næsten er muligt at opdage den, da dens Næsebor sidde saa høit oppe, at Dyret kan aande med Frihed, medens hele den uhyre Krop er under Vandet. Vi ville fortælle om et saadant Tilfælde.

Det var en maaneklar Nat—siger en Rejsende—at vi laa for Anker i Nilen, medens vi ventede paa et Par Mand af Besætningen, der

tilligemed en Neger vare gaaede i Land for at hente Vand og noget Proviant. Det var ganske stille, og vi hørte kun af og til Krokodillernes Brøl eller Flodhestenes Brummen, medens fra Tid til anden Vandet blev bevæget af et af de affhyelige Firben, som i det lunke, mildrede Vand netop vare i sit rette Element. Pludselig hørte vi et gjennemtrængende Skrig og en stærk Pladsken i nogen Afstand fra Skibet. Det var ikke lyst nok, til at vi kunde se, hvad der foregik, men vi anede, at en af vore Folk var falden overbord og bleven et Bytte for Krokodillerne. Lidt efter var Alt igjen roligt, nogle Minuter senere lagde Baaden til Skibet, og den uhyfkelige Neger blev mere død end levende bragt op paa Dækket, hvor vi snart af Folkene fik Oplysning om Ulykken.

Opbødet af Noningen og lidt Brændevin, han havde nydt, var Negeren trods Folkenes Raad og sin egen Kundskab om Stedets Farlighed sprungen overbord for at afsjole sig i Bølgerne, og han havde i nogen Tid lodet sig slæbe bagefter Baaden uden at forulempes af Noget. Men netop da han atter vilde krybe op i Fartøiet, var en uhyre Krokodille faret til og havde med

et forførdeligt Dag grebet den Ulykkelige i Laaret; han havde i sin Forstrækkelse sluppet Rølingen, og Matroserne troede ham fortabt. Men enten det nu var, fordi han havde arbejdet saa voldsomt med Hænder, og Ben, eller fordi Folkene i Baaden, da de kom til Besindelse, havde anbragt nogle velrettede Slag af Marerne paa Krokodillens Hoved — nok er det, den slap sit Blyt, dukkede under og kom ikke mere til syne. Det Hele havde kun været et

Dieblis; Biddet i Laaret var frygteligt; men Stakten var dog inderlig glad over at være sluppen for saa godt Kjøb og lovede aldrig mere at bade sig paa den Tid af Døgnnet.

Eignende Tilfælde indtræffe ofte, men løbe ikke altid saa heldigt af. I den nedre Nil findes nu ikke mange Krokodiller; men i dens vore Løb ligge de i utrolige Mængder og sole sig paa Sandbankerne; ja nyere Reisende have undertiden talt 60—70 saadanne Uhyrer paa et Sted.

Blandinger — Nyt og Gammelt.

Træplantning i Norge. Vesten for Mandal danner Skovsfjorden og Mannefjorden en Halvø paa noget over 300 Tønder Land. Af denne var i Slutningen af forrige Aarhundrede de fem Sjettedele øde Sandmo, som ikke viste noget Tegn til Plantevæxt med Undtagelse af lidt Lyng og Strandhavre hist og her. Egnen var veirhaard og led meget af Sandflugt. Her fandtes neppe mere end en eneste Mand, som havde den Mening, at Træplantning kunde lykkes paa denne Sandmo. Heldigvis var denne ene Mand Eieren af Grunden, G. Gjertsen, en Mand, der hvad Interesse for Forskjønnelse og Forbedring af Jorden angaar var langt forud for sin Tid. Han lod i Begyndelsen af dette Aarhundrede hente 50,000 Furu- og Lærketræplanter fra Skotland. Disse bleve udplantede tværs over Sandmoen i en Længde af omtrent 1700 Alen. I de første Aar saa det smaa ud med

Væksten, men de fleste Træer groede dog, og nu staar der en smuk, værdifuld Skov. Denne har nemlig senere udbredt sig over et Fladerum af mere end 100 Tønder Land. Hvert Aar skyde Tusinder af unge Træer op rundt omkring og forvandle efterhaanden hvad der endnu er igjen af Sandmoen til en smuk Skov. Egnen er bleven lun, saa at Alt, hvad der dyrkes, trives godt. Sandflugten er aldeles dæmpet paa et lidet Stykke nær, hvor den er af lidet Betydning. Man har smukke Spadseregange, hvor man ikke generes af nogen Vind. I den ældste Skov er Jordbunden paa nogle Steder bleven saa forbedret, at der nu findes Græsmark, Haveanlæg, hvor Kjøkkenurter trives fortræffeligt, smukke Blomsterpartier, Jordbærsenge paa et Par hundrede Alens Længde m. m.—Man kan saaledes her gradvis forfølge, hvad Træplantning har udrettet.

Temperaturen er som bekendt me-

get foranderlig paa Jordens Overflade. Om Sommeren gjennevarmes vore Egne af den høiere staaende Sol og smykke sig med det mest afvejlende Løvbort og en herlig Blomsterpragt, om Vinteren stivne de til en livløs Størpe; ogsaa mellem Vendeafredsene affjøles den om Dagen glødende Jord paa Grund af Natens lavere Varmegrad. Imidlertid strækker Solvarmens Indflydelse paa Jordbunden sig ikke dybere ned, end at Temperaturens Afvejling i vore nordligere Lande ikke længere iagttages i en Dybde under Jorden af 60—80 Fod. Saaledes staar der i Observatoriets Kjelder i Paris, 86 Fod dybt, et Thermometer, som altid viser en og samme Varmegrad; Sommeren kan være noksaa varm, og Vinteren noksaa kold, saa viger den uforanderlige Kvifselvøise dog intet Haarsbred fra sin engang indtagne Plads — et Symbol paa Bestandighed i den ubestændigste Stad paa Jorden.

Cremittrebsene have den forreste Del af Legemet vel udrustet med Pantser og Kløer, ligesom de andre Krabber, men Baglivet ender i en lang, blød med en eller to smaa Kroge forsynet Hale. Hvorledes skulle nu de stakkels Dyr hjælpe sig? Deres Baggpart er ikke stiftet til Svømning, og dens Vægt hindrer dem i at løbe undaf for sine Fiender. Der bliver altsaa intet Andet tilovers for dem end at se sig om efter et beskyttende Hylster for den ubeskyttede Legemsdel og et saadant finde de i forskjellige snoede Sneglehuse, til hvilke de knytte sig saa fast ved Hjælp af sin Halekrog, som om de vare sammenvovede med dem. Saalænge de ere unge og kraftløse, maa de lade sig

noie med allerede tomme Huse, men naar de blive større, angribe de ogsaa levende Exemplarer, gribe med sine Knibetænger Sneglene, før end disse kunne trække sig tilbage til sine Fæstninger, og krybe uden Videre efter at have fortæret sit Byttes fine Kjød ind i det røvede Hus, hvilket passer som en Klædning, der er syet til dem; i denne spadserer de nu omkring, og skulle de lægge sig til at sove, tildække de Måbningen med sin største Klo. Hvor mærkværdigt er det ikke, at det ene Dyr finder hos et andet, hvad der er nødvendigt for dets Tilværelse, og hvor vidunderligt griber ikke det ene Gul ind i det andet i Skabningens store Uhrverk?

Paa Den Capri i Middelhavet findes et Vidunder, som der maasse ikke findes Mage til i Verden, nemlig den saakaldte blaa Grotte. Den opdagedes i 1826 af nogle tydske Kunstnere, som badede sig; Indgangen er saa lav, at kun en liden Baad kan seile ind i den, medens de, som sidde i Baaden, maa bøie sine Hoveder; men er man saa trængt igjennem denne lave Portal, da udvider Grotten sig til en anseelig Størrelse, 125 Fod lang og 145 Fod bred. I Nærheden af Indgangen har Havet en Dybde af 67 Fod, der efterhaanden aftager mod Hulens Baggrund. Naar man seiler ind, synes Alt mørkt undtagen Vandet, der glimter i det herligste Blaat og er saa gjennemsigtigt, at man kan skjelne Stenene paa Bunden. Alt hvad man dypper ned i Vandet synes smukt blaat, en Egenkab, som Vandet kun har, saalænge det er inde i Grotten, thi bringer man f. Ex. et Spand deraf ud, er det ikke

anderledes end det almindelige Havvand. Dette besynderlige Fænomen maa altsaa skrive sig fra den eendommelige Maade, hvorpaa Lyset her finder sin Vej ind i Grotten, nemlig paa skraa gjennem et betydeligt Vandlag.

Det er forresten ikke uden Fare at besøge den blaa Grotte; thi Havet kan hurtig skifte Sind; derfor tør man ikke dvæle længe derinde; skulde nemlig Bølgeslag spærre Udgangen, kunde Opholdet komme til at vare saalænge, at der just ikke var nogen Fornøielse forbunden dermed.

Japaneserne, der ligesom de andre østasiatiske Folk i Aarhundreder ere blevene staaende paa samme Kulturtrin, synes nu mærkeligen at have faaet Sine op for, hvor Meget de kunne lære af andre Nationer. Sidtil har hos dem som hos Chineferne Bogtrykkerkunsten været udøvet ved Hjælp af udskaarne Træstykker; nu derimod have de sluttet Kontrakt med en Engelskmand om Oprettelsen af et Bogstav-Støberi, og i Forbindelse hermed skal han tillige sætte dem fuldstændigt ind i den Fremgangsmaade, som man i civiliserede Lande benytter ved Trykning af Bøger.

En hvid Elefant, en stor Sjeldenhed, er nylig fanget i Siam i Bagindien og ført til Hovedstaden med stormende Jubel og Festsigheder; thi et saadant Dyr indtager der fyrstelig Rang og opvartes med den største Omhu og Værfrygt.

En gammel Särling. Paa et Gods i Tydskland — fortæller en tydsk Geistlig — boede for endel Aar siden en meget besynderlig Herre, som tidligere havde været Officer og nu

almindelig blev kaldet "den naadige Herr Oberstvagtmester". Man sagde, at han var bleven forstyrret ved en ulykkelig Kjerlighed, han saa aldrig Nogen lige i Sine og skyede med stor Vængselighed alt Samkvem med Kvinder. Hans mangeaarige tro Tjener havde antaget mange af hans Sædvaner og talte paa samme Maade som sin Herre, der aldrig brugte noget andet Pronomen end "man". Han besøgte med sin Tjener regelmæssig Kirken og bivaandede enhver Begravelse og Brudevielse. Kirkeflokterne maatte ikke ringe, forinden det var meldt ham, og han viste sig da altid i høie Stovler og med militær Goldning. Hans Velgjørenhed og Kjerlighed til de Fattige kjendte næsten ingen Grændser, hvorfor han da ogsaa var omringet af Betlere, som stode udenfor hans Dør og gik efter ham, naar han tog en Tur ud i sin skønne Skov. Han fordrede ofte, at de smaa Overflud i Kirkekassen skulde gives til de Fattige, fordi, som han sagde, "de Fattige ere Kirkens nærmeste Arvinger". Ved den første Nytaarsfest, jeg oplevede i denne Menighed, sagde man mig, at min Førgjænger altid gik til den naadige Herre og ønskede ham et glædeligt Nytaar; jeg drog derfor afsted til Herregaarden. Da jeg havde ladet mig melde, aabnede han Stuedøren og sagde, da han saa mig iført en almindelig Kappe: "Naar man kommer til sin Patron for at gratulere, venter man at man viser sig i Ornat" (fuld Præstedragt) — og dermed lukkede han Døren. Om Eftermiddagen gik jeg endnu engang til ham, iførte mig Ornat og blev venlig modtagen. Det undrede mig, at han besad en

dyb og klar Erkjendelse i Saliggjærelsens Orden, saa forvirrede som hans Tanker ellers ofte vare. Da Berliner-Psalmebogen blev anbefalet Menighedene, blev den i andre Landsbyer forkastet paa Grund af Befoetningen, men Herr Oberstvagtmesteren erklærede i Kirken for Menigheden: "Gvis Psalmebogen er god, vil man betale Pengene, saa at Enhver kan faa et Exemplar, men man forbeholder sig at prøve den." Jeg leverede ham Bogen, men var ikke lidet bekymret, da jeg helst ønskede at beholde den gamle. Den følgende Søndag efter Prædikenen aabnede Tjeneren hans Stol, og med sin sædvanlige Holdning traadte han frem i Koret og sagde: "Man maa i saadanne Sager ikke forhaste sig; man har prøvet Psalmebogen og fundet meget Godt i den; men Djævelen mangler i Psalmerne, og man er af den Mening, at hvor Djævelen mangler, der er den Herre Kristus heller ikke rigtig erkjendt. Man vil derfor ikke gibe Pengene, men fremdeles sninge efter den gamle Bog."—Naar der forekom Noget i Prædikenen, som behagede eller ikke behagede ham, traadte han oftere frem i Koret, og naar han havde udtalt sig i korte og kjernefulde Ord, sluttede han altid med at sige: "Man har sagt dette som Patron for Kirken og Menigheden".—Kirken var temmelig forfalden indvendig og saa meget tarvelig ud. Da jeg bad ham at sætte den i Stand, svarede han: "Naar man vil se noget Smukt, kan man gaa ud i Skoven, i Kirken gaar man for at høre Guds Ord; man vil ikke forandre Noget i Kirken".—Alt, hvad han gav de Fattige, gav han med egen Haand, og naar

jeg bad ham at hjælpe her eller der, sagde han altid: "Man sende Mennesket hen, og man vil hjælpe." Da Døden nærmede sig, nød han kort i Forveien den hellige Nadverd og bekyndte: "Man har været en stor Synder, men for Jesu Blods Skyld gaar man til sine Fædre." Han døde i stor Fred. Ved hans Begravelse havde en stor Skare af Bøttere indfundet sig, og da Ligkisten var sat ind i Gravhvelvingen, sagde En høit: "Vi have mistet Meget," og Alle gred.

De høieste Bjerge i de Forenede Stater ere, efter de nøiagtige Maalinger af Professor Whitney (ved Harvard Universitet): Mount Whitney i Sierra Nevada (California), 15,000 Fod høit, Mount Shasta sammesteds, 14,440 Fod høit, og det til samme Bjergkæde hørende Mount Tyndall, 14,386 Fod høit. Toppene i Rocky Mountains ere (ialtfald i de Forenede Stater) ikke saa høie. Efter Whitney overstiger ingen af dem 14,270 Fod (Mount Harvard). De høieste Toppe i Europas høitpriste Alper ere ikke høiere; ja, Alpernes og Europas høieste Top, Mount Blanc, er ikke engang saa høi som Mount Whitney, men kun 14,760 Fod.

Kloge Dyr. En Melkehandler i Staten Maine har en Hest og en Hund, som ere meget kloge. En Del af den Melk, han sælger, faar han fra en Nabo, som bor omtrent en halv Mil borte. Hver Morgen spænder han Hesten for Bognen, sætter Melkespandene op i denne og giver Tømmerne til den store Nyfundlands-hund, som springer op i Bognen og styrer Hesten til Naboen. Ankommen til Stedet begynder Hun-

den at gjø, hvorpaa Spandene blive fyldte, vender saa Hesten med største Forsigtighed og kommer hjem igjen. Paa denne Maade have Hesten og Sunden allerede længe drevet denne Melkeforretning og endnu aldrig haft noget Uheld paa sin Vej.

Handel med Kanarifugle. Der indføres til Amerika en utrolig Mængde Kanarifugle, saaledes f. Ex. i de fir: første Maaneder af forrige Aar ikke færre end 20,000. De fleste komme fra Harzbjergene i Hannover, hvor Befolkningen skaffer sig en smuk Indtægt ved at opdrætte disse Fugle og oplære dem i Sang. Indbyggernes egentlige Næringsvei er Bjergværksdrift men i sine smaa Huse afdele de en Kroq til Fuglene, og der udruge disse 3 Gange i Løbet af Sommeren hvergang 4 til 5 Uge, saa Kolonien vozer raftt i Antal. Om Aftenen sidder Husfaderen og Børnene og gjøre op utallige smaa, runde Binde, og heraf sammensættes de simple Smaabure, hvoraf hvert er bestemt til at rumme en Sanger. Naar Høsten nærmer sig, forbindes alle disse Sprinkelfængsler til en eneste sammenhængende Masse, det ene fæstet til det andet, og de talrige musikalske Fanger transporteres paa Bjergmandens Ryg til nærmeste Jernbanestation. Derfra gaar Rejsen til Hamburg eller Bremen og saa videre over Havet til Ame-

rifa. Paa Grund af Aarstiden, paa hvilken de sendes hid, dør næsten Halvparten underveis, men Transporten foregaar netop da, fordi Fuglene paa den Tid have sin fulde Fjærbekledning og shuge ivrigst, saa de betales bedre, end Tilfældet ellers vilde være. Man finder i New York Fuglehandlere, der have tusinde af dem paa engang, og deriblandt fuldendte Sangmestere, der ingenlunde sælges, om man end vilde "opveie dem med Guld."

Paa Luthers Monnment i Wittenberg læses følgende Indskrift:

Er Verket G u d s, skal det bestaa,
Om M e n s k e r s, skal det forgaa.

Norske Sømænds Opdagelser i Nordishavet paa og omkring Novaja Semlja have vakt Opsigt i den videnskabelige Verden blandt Andet ved at tilintetgjøre den gamle Forestilling, at det Ariske Hav mellem Novaja Semlja og Sibirien var en fuldstændig "Iskjælder", hvor de uhyre Ismasser hindrede al Færdsel. Den berømte tydske Geograf Dr. Petermann har i en egen Afhandling om disse Expeditioner udtalt sig meget fordelagtigt om de norske Sømænd og opfordrer dem til fortsatte Undersøgelser. Vi skulle senere give vore Læsere nærmere Bested om hine Egne og om Betydningen af de der gjorte Opdagelser.

Indhold: Foraarsmorgenen. (Af M. Landstod.)—Fru Roth's Brudereise. (Efter det Engelse.)—En Skjærd i Danzig. (Af H. Müller.)—Guldmøllen. (Efter D. Glaubrecht.)—Nordmændenes daglige Liv i Oldtiden. (Af Professor N. Keyser.)—En Nat paa Nisen.—Blanding—Nyt og Sammelt.